

A szivárvány fia

Volt egyszer egy asszony, s annak egy lánya. Ez a lány elment egyszer, hogy vizet vigyen haza a folyóból, de nem tért többé vissza.

Tűvé tette érte a szegény asszony a folyópartot, az erdőt, de hiába, nem tudta megtalálni sehol.

Aztán teltek a napok, meg a hosszú hetek is már, az a szegény asszony réges- régen elsíratta a lányát, amikor azon kapja magát, hogy ott jön vele szemben az út közepén.

-Hol voltál kerek egy esztendő óta?- kérdezte tőle.

-Találkoztam a folyó vizében egy férfival, és a felesége lettem.- így a lány.

Csodálkozott az asszony, hogy miképpen élhet a folyó vizében a lánya, de látta, hogy boldog, és szebb, mint valaha is, nem kérdezősködött hát többet.

A lány estig maradt az anyjával, aztán visszament férjéhez a folyóba.

De két év sem telt bele, ismét felkereste anyját a konyhóban, csakhogy akkor már a kisfiával, akit Opitónak hívtak.

-Itt hagyom a kisfiamat- mondta az anyjának-, csak arra vigyázzon, hogy sírva ne fakadjon.

Opitó jókedvűen élt a nagyanyja konyhójában, mígnem eszébe jutott a folyó. Akkor olyan vágyakozás fogta el apja és anyja iránt, hogy menten sírva fakadt.

És ahogy megeredtek a könnyei, azon nyomban zuhogni kezdett az eső is.

Erre meg Opitó felragyogott a szivárvány minden színében, és kettőt se fordult, már el is kergette az esőt.

-Ki vagy te kisunokám, hogy ekkora a hatalmad?-kérdezte az asszony Opitótól.

-Én a szivárvány fia vagyok- válaszolta a fiúcska.

Azóta már felnőtt férfivá növekedett Opitó, lent él ő is a folyók legmélyén. Csak akkor emelkedik a hegyek és az erdők fölé, ha esik valahol.

Ilyenkor a szivárvány minden színében felragyog, és azon nyomban elkergeti az esőket!